



**Autor: Manuel Ochsenreiter**

*Sjezd „Hnutí pro Evropu národů a svobody“ v Koblenzi byl startovním výstřelem.*

Žádné zrození se neobejde bez porodních bolestí. Před velkým sjezdem „Hnutí pro Evropu národů a svobody“ (ENS) v Koblenzi liberální mainstreamová média v Německu napadala mediální přístup organizátorů, především německého europoslance Marcuse Pretzella. Protože se organizátoři rozhodli označit některé neblaze proslulé protipravicové novináře a média za nežádoucí a nedovolili jim zúčastnit se konference, krokodýlí slzy vyloučených novinářů dlouhé dny skrápěly německý mediální prostor – strana AfD se však tvrdé kritice nepoddala a za své rozhodnutí se postavila

ENS je nejlivnější a nejsilnější panevropskou skupinou zastřešující vlastence a zastávce suverenity. Hlavní pozornost se v Koblenzi upírala na Marcuse Pretzella (AfD, Německo), Frauke Petryovou (AfD), Marine Le Penovou (Front National, Francie), Mattea Salviniho (Lega Nord, Itálie), Geerta Wilderse (PVV, Nizozemí) a Harald Vilimského (FPÖ, Rakousko). Všechna poselství se shodovala: Nepřítelem je bruselské Frankensteinovo monstrum jménem „Evropská unie,“ masovou ilegální imigraci je třeba zastavit a naopak bránit evropské hodnoty a naše rozmanité národní identity.

Sjezd ENS v Koblenzi byl ale také scénou pro další, méně známé euroskeptické politiky jako rumunského europoslance Laurentia Rebegy, který přednesl velice důležitý projev. Rebege si jasně uvědomuje, že boj proti společnému nepříteli je jen jednou stranou mince. Promluvil proto také o tom, jak by se mohla tato „nová Evropa“ vypadat. Jak si různé evropské národní



státy uspořádají vzájemné vztahy? Jak budou řešit konflikty? Není totiž pochyb o tom, že i uvnitř Evropy existují různé a často protichůdné národní zájmy.

Rebega publiku ve své řeči řekl:

„Každá země musí samostatně rozhodovat podle svých hodnot, dějin i vlastních zájmů. To vše v rámci Evropy národů, do níž patříme.

Potřebujeme Evropu tradic a skutečné svobody, Evropu s multipolární politikou, která uznává myšlenky stability a bezpečnosti sdílené všemi členskými zeměmi.

Tato reforma však musí přijít zezdola a vycházet z vůle lidu a evropských komunit – a ne naopak, od skrytých zájmových skupin a jejich rozhodnutí učiněných za zavřenými dveřmi.

Chceme Evropu národních států, které spolu na základě těchto zásad spolupracují. Jsem přesvědčený, že Evropa nemůže být silná, pokud budou slabé její součásti. Pojdme tedy učinit silnějšími státy, aby byla silnější i Evropa.“

Proč je tak důležité mít představu o tom, co dělat „den poté,“ až Brusel přestane být středem nadnárodní organizace jménem „EU“? Co dělat, až Angela Merkelová skončí jako kancléřka a dokonce – dovolme si trochu optimismu – ji v této funkci nahradí předsedkyně AfD Frauke Petryová? Německo zůstane dominantní průmyslovou a hospodářskou silou Evropy, což mohou některé evropské země jako Francie vnímat jako hrozbu. Neměli bychom zapomínat, proč vlastně v 50. letech vznikl „předchůdce“ dnešní EU Evropské společenství uhlí a oceli (ESUO) – mělo za úkol dohlížet na německý ocelářský a uhelný průmysl. S nápadem zřídit ESUO přišel francouzským ministr zahraničí Robert Schuman jako prevencí další války mezi Německem a Francií.

Všichni evropští vlastenci a suverenisté dnes bojují proti bruselskému superstátu, to samozřejmě všechny evropské patrioty spojuje. Co se ale stane, až bude Brusel znovu „jen“ hlavním městem Belgie? Pořád zůstane sídlem ústředí NATO. Čím vlastně bude „nová Evropa“? Bude mít „evropskou armádu“ s nebo bez amerického hegemonu? Nahradíme exteritoriální americkou velmoc částečně evropskou – tedy Ruskem?

A co „nová Evropa“ udělá, až se znovu ujme ochrany svých hranic a nastaví funkční a účinný obranný systém proti masové ilegální imigraci? Zůstane destabilizující silou v Africe a na Blízkém východě? Nebo tato Evropa učiní obrat o 180° a přestane financovat a podporovat terorismus, jak to dnes dělá EU v Sýrii a Libyi? Bude „nová Evropa“ spolupracovat se syrskou vládou na efektivním a mírumilovném plánu repatriace syrských uprchlíků v Evropě? Skoncuje okamžitě se sankcemi a embargem proti Sýrii, což je pro řadu Syřanů skutečným důvodem k útěku ze země? Jde o velice důležité otázky: dříve či později by si totiž „nová Evropa“ se starou zahraničněpolitickou politikou ve stylu EU uvědomila, že ploty a zdi jako



DĚLSKÝ POTÁPĚČ

ochrana proti neustále rostoucímu migračnímu tlaku nepostačují.

A – což není o nic méně důležité – co s Ukrajinou? Na Donbasu se stále bojuje. Dá „nová Evropa“ Kyjevu jasný signál k zastavení agrese proti donbaským civilistům? Stane se „nová Evropa“ coby geopolitický pól záštitou míru a podpoří suverenitu a nezávislost donbaského lidu?

Promění se „nová Evropa“ z atlanticistického užitečného idiota (EU) na geopolitickou velmoc? Jak budeme definovat společné evropské zájmy směrem k ostatním geopolitickým silám? A jak vyvážíme odlišné vnitroeurospké zájmy? Jak budeme postupovat, abychom zabránili cizím mocnostem a globalistickým nevládním organizacím využívat a zneužívat mnoha neshodných národních zájmů na našem kontinentu?

To všechno jsou nanejvýš důležité otázky. **Na „restart“ Evropy dostaneme jen jeden pokus. Když neuspějeme, přijde celé snažení vniveč. Proč? Protože našemu kontinentu dobíhá čas. Nebudeme mít čas ani prostor na dlouhé přechodové procesy, rozvláčné diskuse o reformách ani pomalou dekonstrukci byrokracie EU.** Základní pojmy a zásady „nové Evropy“ potřebujeme mít připravené už dnes – nový „operační systém,“ který nahrajeme na naformátovaný evropský pevný disk.

Koblentz byla startovním výstřelem – teď musíme běžet ze všech sil. Jde o historickou šanci pro Evropu – a s největší pravděpodobností šanci úplně poslední.

Úvaha Manuela Ochsenreitera **A historical chance for Europe – and most probably the last one** vyšla na stránkách Free West Media 23. ledna 2017.